

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. E. S.**, zast. JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) ČEZ Distribuce a.s., IČ 24729035, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2022, č. j. KÚLK 67675/2022 OSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 9. 2023, č. j. 59 A 85/2022-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2022, č. j. KÚLK 67675/2022 OSŘ, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Chrastava (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 6. 2021, č. j. OVUS/2112/2021/Ja, kterým podle § 129 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc (dále jen „stavební zákon“), rozhodl, že ke dni 4. 6. 2013 naposledy fyzicky existovala stavba garáže s opravnou a přístavba na pozemku st. p. č. XA a XB v k. ú. Ch., obec Ch., a zároveň byly splněny podmínky stanovené stavebním zákonem pro odstranění této stavby.

[2]Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 27. 9. 2023, č. j. 59 A 85/2022-61, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve shrnul průběh správního řízení a dosud vydaných správních rozhodnutí i rozhodnutí správních soudů, které v dané věci rozhodovaly. K námitce žalobkyně, že správní orgány měly řízení o odstranění předmětné stavby zastavit, neboť stavba jako taková přestala existovat, krajský soud uvedl, že popsany postup byl vyloučen právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25. Splněním podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona se řádně zabýval již stavební úřad ve svém rozhodnutí a následně rovněž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. S jejich posouzením se krajský soud ztotožnil. Zdůraznil, že stavební úřad vydal již dne 24. 10. 2011 rozhodnutí č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle § 134 odst. 3 stavebního zákona s ohledem na doložený nevyhovující stav předmětných staveb žalobkyni uložil povinnost zjednat nápravu, a to s ohledem na zamezení rizika ohrožení života a zdraví osob nacházejících se v jejich okolí. Doplnil, že stupeň zjištěné závažnosti byl zvýšen o skutečnost, že se předmětné stavby nacházely v území postiženém povodněmi. Nutnost provedení zmíněných prací potvrdil rovněž posudek ze dne 14. 10. 2011 vypracovaný Ing. H. G., CSc., autorizovanou inženýrkou pro statiku a dynamiku staveb. Odvolání proti zmíněnému rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný zamítl a následně podanou žalobu zamítl rovněž krajský soud. Svou kasační stížnost žalobkyně vzala zpět. Krajský soud proto uvedl, že se nemohl zabývat námitkami proti důvodům citovaných správních rozhodnutí. Z protokolu o kontrolní prohlídce konané dne 23. 8. 2012 bylo podle krajského soudu dále zřejmé, že žalobkyně své povinnosti nedostála.

[4]Podle krajského soudu žalobkyně neuvedla v žalobě žádnou konkurující argumentaci proti závěrům uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutí. Pouze obecně tvrdila, že k demolici jejích staveb neexistoval žádný zákonný důvod. V doplnění žaloby pouze tvrdila, že správní orgány měly přiznat stejnou váhu znaleckému posudku č. 1/2012 ze dne 10. 12. 2012 vypracovanému Ing. Jiřím Kholem, technickým zástupcem žalobkyně. Krajský soud v této souvislosti odkázal na svůj rozsudek ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, v němž se k odkazovanému znaleckému posudku vyjádřil. Nyní posuzované věci se přitom zmíněné odborné posouzení nijak netýkalo. Ing. Jiří Khol totiž popisoval stav předmětné stavby v roce 2010 v souvislosti s jiným správním řízením. Krajský soud však zdůraznil, že ačkoli Ing. Jiří Khol zaujal odlišný názor od Ing. H. G., CSc., neuvedl žádnou věcnou argumentaci k jejímu zpochybnění. Krajský soud proto uzavřel, že skutkový stav věci zjistily správní orgány dostatečně. Otázkou splnění podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona se ostatně krajský soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, od něhož neměl důvod se odchýlit. Ani opakované překračování lhůt pro vydání rozhodnutí správními orgány v posuzovaném případě nebylo samo o sobě důvodem pro zrušení jejich rozhodnutí. Žalobkyně, zastoupená advokátem, mohla proti nesprávnému postupu správních orgánů brojit příslušnými opravnými prostředky na ochranu proti nečinnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[5]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6]V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné lhůtě, kterou k její žádosti prodloužil o jeden měsíc, nejprve shrnula skutkové okolnosti případu. V této souvislosti poukázala na skutečnost, že obec Chrastava měla zájem o předmětné nemovité věci stěžovatelky. S ohledem na její nesouhlas následně obec Chrastava rozhodla o odstranění těchto staveb. Navazující velmi dlouhé správní řízení mělo za cíl pouze zhojit nezákonné jednání správních orgánů. Stěžovatelka v této souvislosti vyčíslila majetkovou i nemajetkovou újmu, které jí zmíněné správní řízení způsobilo. Zdůraznila, že vzhledem ke složitosti celé věci se krajský soud odmítl zabývat důvody odstranění předmětných staveb, ačkoli bylo rozhodnutí o odstranění stavby stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, zrušeno. Stěžovatelka dále vyjmenovala jednotlivá správní rozhodnutí, která byla v průběhu probíhajícího řízení zrušena správními soudy.

[7]Stěžovatelka namítla, že v posuzovaném případě nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro odstranění jejích staveb. Zopakovala, že rozhodnutí správního úřadu o odstranění předmětných staveb bylo zrušeno, přičemž zmíněné zrušovací rozhodnutí představuje zatím jediné pravomocné rozhodnutí ve věci. Krajský soud se však podstatou věci nezabýval, ani nevyhověl jejímu opakovanému návrhu vyslechnout Ing. Jiřího Khola. Stěžovatelka dále poukázala na délku probíhajících řízení, kterou krajský soud bagatelizoval a přenesl odpovědnost za nečinnost správních orgánů na ni. Byly to však správní orgány, které nedodržovaly právní předpisy. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že byl řádně zjištěn skutkový stav věci. Dosud totiž nebyl proveden její důkazní návrh znaleckými posudky a výsledkem Ing. Jiřího Khola. Jeho posouzení jsou ostatně součástí správních spisů, z nichž vyplývá, že předmětné stavby stěžovatelky neohrožovaly život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí nebo majetek třetích osob ve smyslu § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Stavební úřad měl nadto správně aplikovat § 135 odst. 3 a 4 stavebního zákona. Ustanovení § 129 téhož zákona totiž primárně slouží k odstraňování černých staveb. V posuzovaném případě ani neexistoval stav ohrožení, neboť ocelová konstrukce předmětné stavby se pouze rohem dotýkala veřejného pozemku, po němž cesta nevedla, správní orgány proto nebyly oprávněny nařídít její odstranění. Závěry krajského soudu tak nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Co se týče posouzení splnění podmínek definovaných v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, stěžovatelka namítla, že krajský soud ve svém rozsudku nijak konkrétně nevysvětlil, z jakých důvodů došlo v posuzovaném případě k jejich naplnění. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný, jelikož se v něm krajský soud jen obecně ztotožnil se závěry žalovaného.

[8]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9]Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Uvedl, že z dříve vydaných rozhodnutí správních soudů ve věci stěžovatelky bylo zřejmé, že jeho jediným pochybením bylo, že stavební úřad odkázal na vydaný exekuční příkaz, na jehož základě proběhlo odstranění předmětných staveb stěžovatelky, z čehož

dovodil, že pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky. V posuzovaném případě však již problematika exekučního příkazu nebyla relevantní, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 463/2019-44. Ve svém rozhodnutí proto žalovaný správně zkoumal pouze splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Splnění podmínky, že předmětné stavby stěžovatelky svým závadným stavem ohrožovaly život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob, bylo prokázáno statickým posouzením Ing. H. G., CSc., které akcentovalo ohrožení osob pohybujících se na přilehlé lávce přes řeku. Splnění podmínky, že stěžovatelka jako vlastnice staveb přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranila její závadný stav, bylo splněno, jelikož stavební úřad stěžovatelku rozhodnutím o povinnosti zjednat nápravu podle § 134 odst. 3 stavebního zákona zavázal k provedení určených prací, a to ve lhůtě do 30. 11. 2011. Neprovedení zmíněných prací stěžovatelkou bylo ověřeno při kontrolní prohlídce dne 23. 8. 2012.

[10] Žalovaný proto konstatoval, že podstatná část kasační stížnosti mířila mimo předmět tohoto řízení, jehož cílem bylo nahradit odpadlý exekuční titul deklaratorním rozhodnutím o tom, zda ke dni odstranění předmětných staveb stěžovatelky byly splněny zákonem stanovené podmínky. K namítaným rozporům mezi závěry Ing. H. G., CSc. a Ing. Jiřího Khola žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě ze správních spisů nevyplývá žádná skutečnost, z níž by bylo možné mít za to, že posouzení Ing. H. G., CSc. bylo účelové. K posouzením Ing. Jiřího Khola se přitom vyjádřil již stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí, s nímž se žalovaný ztotožnil a odkázal na něj i krajský soud. Žalovaný doplnil, že posouzení Ing. Jiřího Khola se týkalo primárně jiného problému než skutečnosti, zda předmětné stavby ohrožovaly zdraví a život osob. Již stavební úřad uvedl, že zmíněné posouzení nevnaší do řízení žádné nové skutečnosti a nijak nezohledňuje zjištěný skutečný stav předmětných staveb, nestabilitu vyzdívek obvodového pláště, rozsáhlou korozi nosných ocelových prvků haly garáže včetně havarijního stavebně technického stavu navazující zděné přístavby. Na tyto závěry přitom odkázal rovněž krajský soud v odůvodnění svého rozsudku.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon*

pokračování

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Konečně podle písm. d) tohoto ustanovení, kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[16] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami se při rozhodování věci řídil a k jakým závěrům po posouzení všech relevantních skutečností případu dospěl.

[17] V posuzovaném případě předně nelze pominout způsob, jakým stěžovatelka koncipovala žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Přestože žaloba čítala více než 30 stran, prakticky celý obsah obsáhlého podání stěžovatelka věnovala shrnutí proběhlých správních a soudních řízení a jednotlivých skutkových okolností případu, a to za období od roku 2009. Jednotlivé žalobní body stěžovatelka strukturovaně formulovala v podstatě až na posledních dvou stranách, a to za použití zejména obecně formulovaného nesouhlasu se závěry žalovaného ohledně otázky, zdali byl stav předmětných staveb natolik závažný, že ohrožoval život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob, a dále námitky, že správní orgány porušily právní předpisy, když správně měly řízení zastavit. Uvedené ostatně zdůraznil již krajský soud v odůvodnění svého rozsudku.

[18] V této souvislosti je nutno zdůraznit, že rozsah a podrobnost soudního přezkumu předurčuje právě kvalita žalobních bodů. Jinak řečeno, pokud se stěžovatelka v žalobě zaměřila zejména na shrnutí průběhu správních a soudních řízení místo na formulování konkrétních a argumentačně řádně podložených žalobních bodů, nelze krajskému soudu vytýkat, pokud v případě, kdy se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, jeho

závěry se souhlasnou poznámkou vzal za své. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatelka v žalobě brojila proti otázkám, jež byly předmětem jiných (již proběhlých) řízení ve věci, na což krajský soud správně v odůvodnění svého rozsudku upozornil. Přesto je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, že se argumentací stěžovatelky uplatněnou v žalobě řádně zabýval, byť tak učinil pouze stručně. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s otázkou splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona pro odstranění stavby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud uvedenou námitku stěžovatelky vyhodnotil zejména v odst. 20 až 23 odůvodnění svého rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[20] Stěžovatelka dále namítla, že obec Chrastava měla o její nemovitosti zájem, přičemž poté, co neuspěla ve svých snahách je od ní získat, zahájila řízení o odstranění předmětných staveb a následující velmi dlouhé správní řízení mělo pouze zhojit nezákonný postup správních orgánů.

[21] Nejvyšší správní soud k uvedené námitce stěžovatelky konstatuje, že již krajský soud v odst. 25 odůvodnění napadeného rozsudku přisvědčil její námitce, že v průběhu správního řízení docházelo opakovaně k nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Správně však stěžovatelku upozornil, že měla možnost prostřednictvím svého zástupce, kterým byl již ve správním řízení advokát, proti nečinnosti správních orgánů brojit příslušnými opravnými prostředky na ochranu proti nečinnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že pokud jde o nedodržování zákonem stanovených lhůt stanovených pro jednotlivé úkony správních orgánů, odpovědnost za jejich porušení leží právě na zmíněných správních orgánech. Nelze však pominout, jak ostatně uvedl již krajský soud, že právní předpisy dávají v takovém případě účastníkům správního řízení možnost se proti nesprávnému postupu správních orgánů bránit, přičemž uvedené nelze považovat za přenášení odpovědnosti za porušení právních předpisů upravujících správní řízení na stěžovatelku, jak namítla v kasační stížnosti. Jak ostatně uvedl již krajský soud, přestože je popsána skutečnost politováníhodná, nemůže bez dalšího vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že se krajský soud vzhledem ke složitosti posuzované věci odmítl zabývat samotným rozhodnutím o odstranění předmětných staveb, které bylo následně zrušeno, což svědčí o skutečnosti, že pro jejich odstranění nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. V posuzovaném případě je předmětem přezkumu pouze otázka, zdali byly v době rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětných staveb stěžovatelky pro takový postup splněny podmínky definované v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Jinak řečeno, pro nyní posuzovanou věc nebylo relevantní rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětných staveb. Jak ostatně upozornila stěžovatelka, zmíněné rozhodnutí bylo následně zrušeno. Nejvyšší správní soud na tomto místě nepovažuje za účelné znovu opakovat průběh jednotlivých správních a soudních řízení, která v posuzované věci probíhala. Proto má ve shodě s krajským soudem za to, že v posuzovaném případě nelze přezkoumávat důvody zmíněného rozhodnutí. Stěžovatelka ostatně ani v kasační stížnosti konkrétně neuvedla, jakými okolnostmi se měl krajský soud zabývat a které skutečnosti měl v této souvislosti

pokračování

zvážit. Lze pouze opětovně zdůraznit, že úkolem krajského soudu bylo vyhodnotit, zdali stav předmětných staveb ohrožoval život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a zdali stěžovatelka přes rozhodnutí stavebního úřadu o povinnosti odstranit zmíněný závadný stav své povinnosti nedostála.

[23] Stěžovatelka dále namítla, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona pro odstranění jejích staveb. V této souvislosti zejména poukázala na odborná posouzení vyhotovená Ing. Jiřím Kholem, jehož výslech opakovaně navrhovala, avšak krajský soud jí nevyhověl, a proto ani dostatečně nezjistil skutkový stav věci.

[24] Nejvyšší správní soud však ani uvedené námitce stěžovatelky nepřisvědčil. Důkazním návrhem stěžovatelky, aby krajský soud provedl výslech Ing. Jiřího Khola, resp. aby zohlednil jeho posudky založené ve správních spisech, se zabýval v odst. 23 odůvodnění svého rozsudku. Konstatoval, že důkaz znaleckým posudkem ani jeho dalšími vyjádřeními neprovedl, jelikož jsou součástí správních spisů. Zároveň zdůraznil, že stěžovatelkou odkazované závěry Ing. Jiřího Khola se netýkaly nyní posuzované věci, jelikož se věnovaly zejména stavu předmětných staveb v roce 2010. Ze zmíněných posouzení Ing. Jiřího Khola ostatně nevyplývaly žádné skutečnosti, jimiž by relevantně zpochybnil závěry Ing. H. G., CSc.

[25] Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti namítla, že z odborných posouzení stavu předmětných staveb vyhotovených Ing. Jiřím Kholem je zřejmé, že neohrožovaly život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí nebo majetek třetích osob ve smyslu § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, a to zejména s ohledem na skutečnost, že jejich konstrukce byla prakticky „nezničitelná“. Nejvyšší správní soud však odkazuje na str. 9 a 10 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, z něhož vyplývá, že rovněž zmíněnou skutečnost žalovaný zohlednil. Z příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí žalovaného (zejména str. 6 až 8) je dále zřejmé, že se žalovaný zabýval rovněž protichůdnými závěry obou posudků ohledně stavu předmětných staveb, jež následně vyhodnotil. Žalovaný akcentoval, že při posuzování stavu předmětných staveb, ohledně nichž stěžovatelka namítla, že život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob neohrožovaly, vycházel z dalšího odborného posouzení (viz str. 3 odůvodnění jeho rozhodnutí) a statického posudku (viz str. 4 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Nelze tak souhlasit se stěžovatelkou, že v posuzovaném případě správní orgány ani krajský soud dostatečně nezjistily skutkový stav věci.

[26] Pokud stěžovatelka namítla, že ocelová konstrukce předmětné stavby garáže se pouze rohem dotýkala veřejného pozemku, a proto nikoho neohrožovala, Nejvyšší správní soud konstatuje, že bez ohledu na uvedené správní orgány v posuzovaném případě zejména s ohledem na vyhotovená odborná posouzení přesvědčivě popsaly, že zmíněná konstrukce byla částečně podemletá, přičemž ohrožení vyplývalo rovněž ze skutečnosti, že předmětné stavby byly umístěny v městské zástavbě centrální části obce Chrástavy přímo na břehu vodního toku Jeřice, do něhož se mohly zřítit. K uvedeným okolnostem se však stěžovatelka v kasační stížnosti nevyjádřila a ničeho proti nim nenamítla. Pouze obecně trvala na závěrech Ing. Jiřího Khola, podle nichž byla konstrukce předmětných staveb prakticky „nezničitelná“, a proto nemohla vyvolat stav ohrožení definovaný v § 129 odst. 1 písm. a)

stavebního zákona. Jak však konstatoval již krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, ani odborná posouzení Ing. Jiřího Khola relevantně nevyvrátila všechny další skutečnosti, z nichž správní orgány správně dovodily, že předmětné stavby stěžovatelky naplnily podmínky pro jejich odstranění stanovené v citovaném ustanovení stavebního zákona. Uvedeným závěrům přitom nelze ničeho vytknout.

[27] K námitce stěžovatelky, že § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona slouží primárně k odstraňování tzv. černých staveb, a proto měly správní orgány v posuzovaném případě postupovat podle § 135 odst. 3 a 4 stavebního zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované ustanovení řeší závadný stav stavby, který je natolik vážný, že ohrožuje život či zdraví lidí nebo zvířat. Jde o mimořádné pravomoci stavebního úřadu určené pro mimořádné situace, kdy je potřeba rychlého, operativního zásahu a „klasické“ správní řízení by bylo příliš zdlouhavé (viz VÁVROVÁ E., DOLEŽALOVÁ V., KNECHT M., ZAHUMENSKÁ V., KONEČNÁ D., HUMLÍČKOVÁ P., ČERNÍN K. a STRAKOŠ J. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2021. Dostupné z: ASPI). Z uvedeného vyplývá, že zmíněné ustanovení je vyhrazeno pro tak mimořádně závadný stav stavby, který je nutno řešit okamžitě za účelem bezprostředního odvrácení ohrožení života a zdraví lidí nebo zvířat. Pokud v posuzovaném případě správní orgány s ohledem na vyhotovená odborná posouzení dospěly k závěru, že takový mimořádný zásah nebyl v posuzovaném případě nutný, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, z jakého důvodu měla stěžovatelka za to, že jej měly přesto provést. Nelze nadto pominout, že popsany postup by pro stěžovatelku představoval ještě citelnější zásah do jejích práv. Zároveň není možné souhlasit se stěžovatelkou, že § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona slouží primárně k odstraňování tzv. černých staveb. Může se totiž stát, že vlastník stavby zanedbá svou povinnost udržovat stavbu v dobrém stavu natolik závažně, že stavba začne ohrožovat život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob. Rozhodnutí o odstranění stavby proto představuje projev jedné z dozorových pravomocí stavebního úřadu, která se netýká výlučně tzv. černých staveb, nýbrž všech staveb obecně (v této souvislosti viz výše citovaný komentář ke stavebnímu zákonu).

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně a při posuzování věci vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Ani důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají v souladu s § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení o kasační stížnosti, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jim může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace

pokračování

ovšem v posuzované věci nenastala. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu